

[Vesterager.]

land Kommune er vanskeligere stillet end andre Kommuner med Hensyn til Vejvæsen paa Grund af den umaadelig lange Klitstrækning. Hertil kommer, at Staten ejer store Arealer paa Sydspidsen af Holmlands Klit, og dér bor slet ingen Mennesker, og man kan dog ikke paalægge de Beboere, som ikke findes, noget Tilskud til Vejen. Derfor mener jeg, det maa være Statens Opgave at føre denne Vej igennem. Staten ejer ogsaa store Arealer ved Hvide Sande, hvor det ogsaa maa være Statens Opgave at føre Vejen igennem . . .

Anden Næstformand (Ulrich): Jeg maa anmode Medlemmerne om mere Ro i Salen.

Vesterager: Dernæst har jeg nogle Bemærkninger at gøre til den højtærede Kirkeminister. Kirkeministeren var ikke tilfreds med min Omtale af Kirkeministeriets Budget. Ministeren anbefalede mig at tage til Nees og se Kirken. Jeg har været i denne Kirke, og jeg kan fuldt ud billige den Ordning, som er truffet med Hensyn til denne Kirkes Istandsættelse, og det takkede jeg ogsaa forleden Ministeren for. Ministeren oplyser, at det er Bygningsinspektøren, der har udtalt sig om Tagets uskønne og puklede Form, og det er ganske rigtigt alt sammen, det er jeg villig til at underskrive.

I den anden Sag, jeg omtalte, Spørgsmaalet om Redningshuset ved Thorsminde, er vi jo knap saa enige. Ministeren oplyser, at Beboerne har bedt om at faa Redningshuset overladt og saa selv søge det omdannet til Kapel, og Huset kostede kun 300 Kr., og nu foreslaar Ministeren 3 000 Kr. Det er jo flot, mener Kirkeministeren, og vil jeg forlange mere, maa jeg være en ualmindelig letsindig Vestjyde! Huset skal indrettes til gudstjenesteligt Brug, og jeg tvivler stadig om, at det kan lade sig gøre at skaffe et anstændigt Rum til Kirkebrug for de 2 700 Kr. med de Priser paa Byggeri, som vi har for Tiden. Og jeg vil gerne spørge den højtærede Kirkeminister: Har Bygningsinspektøren udtalt sig angaaende dette? Man kan jo ellers ikke bygge ret meget til offentligt Brug, uden at forskellige Autoriteter skal udtale sig om Planens Forsvarlighed, om det sundhedsmæssige og ogsaa om de Krav til Anstændighed, der maa stilles til et Rum, der skal anvendes til gudstjenesteligt Brug.

Jeg ved godt, at Beboerne er nøjsomme, det kender jeg efter flere Aars Ophold blandt disse vestjyske Beboere ude ved det yderste Hav, og kan Sagen gennemføres

for det Beløb, der er Tale om her, skal jeg være den første til at anerkende det, men, som sagt, jeg har mine Tvivl under Hensyn til de Priser, der er paa de forskellige Byggematerialer.

Men min Tale havde et langt videre Perspektiv. Det kan jo ikke nægtes, at Kirken har en vanskelig Stilling i Øjeblikket, og jeg vil indskyde den Bemærkning, at Skattetrykket føles haardt af Befolkningen, og skal man i Sognene omkring i Landet have Kirkerne istandsat, Kirkegaardene reguleret, skal det næsten altid ske igennem Selvbeskatning. Man siger ganske lige ud: Hvad kan det nytte at søge om Tilskud? Man faar bare et Afslag. Der er Kirker nok baade i Sønderjylland og i det gamle Land, som trænger til Istandsættelse, men, som sagt, Kirkefolket er vant til Nøjsomhed.

Naar den højtærede Kirkeminister siger, at vi er fattige paa Angreb angaaende Kirkeministeriets Budget, er det rigtigt nok, thi der er intet at angribe, og heller ingen i denne Sal vil prøve derpaa. Lønningskontoen skal jeg nok vogte mig for at angribe, og Grundtvigskirken er jo en Historie for sig, og saa har man Indtryk af, at man trækker nogle enkelte Ting frem af Gramseposen, og her har man saa faaet Nees Kirke og Redningshuset ved Thorsminde. Det er, hvad jeg i og for sig er glad for, det ærede Medlem Hr. Kjær fik nemlig ingenting.

For andre Ministerier stilles der Penge til Raadighed, man ved knap nok, hvad de skal bruges til, men hvornaar er Kirken overhovedet nævnt, f. Eks. i Trontalen? Hvad vilde andre Ministre sige til at blive henvist til en saadan Ubemærkethed? Det er glædeligt, at Lægfolk har Interesse for Kirken, det er glædeligt, at en berømt Skuespiller siger, at i et Sogn med 25 000 Mennesker er en Kirke med 250 Siddepladser en Uanstændighed, men Kirkeministeren har ogsaa Lov til at sige det.

Den højtærede Kirkeminister taler om ti Gange saa meget, som Ansøgningen lød paa. Men naar man saa ser sig om, saa opdager man, at det dog kun drejer sig om 3 000 Kr., og naar man stiller dette Beløb i Forhold til andre Ministeriers Budgetter og stiller det i Forhold til hele Finanslovbudgettet, der vel nok kommer op til sidst paa 500 Mill. Kr., er der nu ikke saa overdreven megen Flothed i et saadant Tilskud til et Lokale til gudstjenesteligt Brug blandt en fattig Fiskerbefolkning. Her søgte jeg at komme Kirkeministeren til Hjælp. Der er to Ting at støtte sig til, først Kirkens grundlovmæssige Ret, § 3 i Grundloven,